

wodniczącego rady redakcyjnej. Profesor Wróblewski jest także autorem jednego z zeszytów tego wydawnictwa poświęconego pluskwiakom wodnym. W pracy redakcyjnej był niezwykle sumienny i bardzo wymagający w stosunku do autorów. Na ogół osobiście redagował większość tekstów.

Profesor Wróblewski był głównie zoologiem—entomologiem. Osobiście uważał się za hydrobiologa zajmującego się powiązaniem między różnymi środowiskami wodnymi i entomofauną. Zainteresowania hydrobiologiczne wyniósł niewątpliwie z Katedry Zoologii Uniwersytetu Poznańskiego, kierowanej przez prof. J. Grochmalickiego. Po wojnie rozwijał je w Muzeum Przyrodniczym, gdzie jeszcze przed włączeniem tej placówki do PAN zaczęto kształcić liczny zespół specjalistów do różnych grup zwierząt wodnych, a później w Oddziale Instytutu Zoologicznego PAN. W latach 1970—1974 Profesor Wróblewski kierował zespołowymi badaniami fauny dennej podgrzanych jezior okolic Konina, których wyniki zaprezentowane zostały w oddzielnym tomie „Monografii Fauny Polski”, wydanym drukiem pod Jego redakcją.

Profesor Wróblewski był członkiem rad naukowych Zakładu Biologii Rolnej i Leśnej PAN w Poznaniu oraz Zakładu Biologii Wód PAN w Krakowie. Aktywnie uczestniczył w pracach Polskiego Towarzystwa Zoologicznego, Polskiego Towarzystwa Entomologicznego, Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika, Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk (Komisji Biologicznej) oraz Polskiego Towarzystwa Hydrobiologicznego, w którym pełnił różne funkcje z wyboru (m.in. przewodniczył przez kilka lat poznańskiemu oddziałowi PTH oraz był członkiem komisji rewizyjnej Zarządu Głównego PTH).

Profesor Wróblewski odznaczony był Medalem 10-lecia Polski Ludowej, Odznaką Grunwaldzką, Złotą Odznaką „Zasłużony dla Dolnego Śląska” i Medalem 30-lecia Polski Ludowej.

W ostatnich miesiącach Profesor Wróblewski intensywnie pracował nad nowym opracowaniem systematyki i taksonomii *Micronectinae*. Nie zostało ono niestety zakończone.

Profesor Wróblewski odszedł od nas przedwcześnie. Cześć Jego pamięci!

Krzysztof Kasprzak

II międzynarodowa konferencja INTECOL-u poświęcona środowiskom podmokłym (Třeboň, Czechosłowacja, 13—23 VI 1984 r.)

Konferencja Międzynarodowego Towarzystwa Ekologicznego (INTECOL) zorganizowana była przy współpracy również innych organizacji międzynarodowych: SCOPE, UNESCO/MAB, ISEM i SIL. Gospodarzem konferencji był Instytut Botaniki Czechosłowackiej Akademii Nauk. Zgodnie z przyjętym przez organizatorów szerokim rozumieniem terminu „wetlands”, użytym w nazwie konferencji, tematyka spotkania była bardzo rozległa i obejmowała torfowiska, litoral jezior i stawów, jak też sawanny, zalewowe bagniska nadmorskie i namorzyny. Konferencja skupiła 200 uczestników z pięciu kontynentów. Wygłoszono 76 referatów, odbyło się kilka sesji plakatowych (70 prezentacji) i 11 wieczornych dyskusji okrągłego stołu.

Obrady rozpoczęły się serią referatów poświęconych środowiskom podmokłym różnych rejonów świata. Referaty te, prezentowane w większości przypadków przez wybitnych specjalistów i ilustrowane pięknymi przezroczami, wzbudziły duże zain-

teresowanie słuchaczy. Autorzy wskazywali na walory przyrodnicze omawianych ekosystemów, jak też na ich przekształcenia w wyniku działalności człowieka, wreszcie na potrzebę ich ochrony.

Następnie prezentowano referaty i organizowano sesje plakatowe poświęcone strukturze i funkcjonowaniu środowisk podmokłych, grupując omawiane zagadnienia w cztery działy.

1. Gleby i mikroklimat. Większość referatów dotyczyła fizycznej, chemicznej i biologicznej charakterystyki różnych typów środowisk podmokłych oraz krążenia pierwiastków (głównie azotu, węgla i fosforu) w glebach, rozpatrywanego w skali lokalnej, regionalnej i globalnej. Omawiano też akumulację metali ciężkich, procesy zakwaszania i alkalizowania gleb i osadów dennych, tworzenia się i przekształcania detrytusu oraz zmienność warunków termicznych i klimatu świetlnego. Referaty będą opublikowane w specjalnym tomie „Aquatic Botany”.

2. Adaptacje u roślin. Omawiano dynamikę populacji oraz zagadnienia ekofizjologii, strategii życiowych i adaptacji u różnych gatunków roślin zasiedlających środowiska podmokłe. Zagadnienia te ilustrowane były badaniami nad makrofitami, glonami oraz drzewami i krzewami. Kilka prac zawierało dyskusję mechanizmów sukcesji i konkurencji. Dyskutowano też zagadnienia zależności wzajemnych między roślinami i zwierzętami. Zwracano uwagę na potrzebę ochrony omawianych środowisk oraz dyskutowano możliwość wykorzystania makrofitów w ochronie ekosystemów przed zanieczyszczeniem. Referaty będą opublikowane w specjalnym tomie „Archiv für Hydrobiologie, Suppl. Advances in Limnology”.

3. Inwentaryzacja środowisk podmokłych i ich zmian pod wpływem działalności gospodarczej. Prezentowano przykłady z różnych rejonów świata. Dyskutowano sposoby najwłaściwszego sterowania środowiskami podmokłymi. Przewiduje się przygotowanie specjalnego wydawnictwa książkowego, które będzie zawierało syntezę światowego piśmiennictwa na temat ekologicznej charakterystyki środowisk podmokłych.

4. Dynamika ekosystemu i modelowanie matematyczne. Referaty i dyskusja dotyczyły ogólnych aspektów metodologii modelowania oraz możliwości dostosowania różnych technik modelowania do specyfiki środowisk podmokłych. Na tej sesji dyskutowano również program badań nad środowiskami podmokłymi realizowany w ramach SCOPE. Wygłoszone referaty będą opublikowane w oddzielnym tomie „Journal of the International Society for Ecological Modeling”.

Uczestnicy wysoko oceniali wieczorne sesje dyskusyjne. Było ich 11 i dotyczyły zagadnień zarówno o charakterze ogólnym (np. sukcesja, konkurencja, modelowanie matematyczne, planowanie przestrzenne i biotechnologie), jak też problemów bardziej szczegółowych (np. zanikanie *Phragmites* w litoralu jezior europejskich, specyfika środowisk podmokłych zdominowanych przez *Carex* i *Cladium*, elektrochemiczne metody pomiaru tlenu). Spotkania te skupiały kilkanaście do kilkudziesięciu osób i były okazją do wymiany doświadczeń wynikających z najnowszych badań. Dyskusje były każdorazowo przygotowane przez kilku uczestników konferencji reprezentujących różne ośrodki i podejścia badawcze, co zapewniało interesującą i wszechstronną wymianę poglądów.

Gospodarze zorganizowali cieszące się dużym zainteresowaniem wycieczki, w czasie których uczestnicy mieli okazję poznać tereny badawcze kilku czeskosłowackich ośrodków naukowych, w tym niezwykle piękne tereny rezerwatu biosfery w okolicach Třeboni.

W czasie wizyty w Instytucie Botaniki Czechosłowackiej Akademii Nauk w Třeboni była możliwość bliższego poznania bardzo interesujących badań organizatorów tej niezwykle udanej konferencji i serdecznych opiekunów wszystkich uczestników.

Ewa Pieczyńska